

ností, jež ukládá obci zákonná policie místní. Je tedy předpokladem pro vznik náhradní povinnosti obce, vykonávající policii místní, nejen, aby obec se dopustila něčeho, co by bylo lze uznati za opominutí povinnosti, uložené jí v oboru zák. policie místní, a aby vznikla nějaká škoda, nýbrž také aby mezi shora kvalifikovaným opominutím obce a vzniklou škodou byla kausální souvislost, čili causa efficiens vzniklé škody musí tkvítí právě v onom opominutí obce.

Proti zjištění žalovaného úřadu, že v daném případě šlo skutečně o cestu, která byla určena jen omezenému užívání, namítá stížnost, že obec jako osoba právnická nemůže svoji vůli vyjadřovati konkludentními činy, nýbrž pouze formami zákonem předepsanými, t. j. písemně, se zachováním všech předepsaných kautel, vyhlášek a publikací, a že tedy, určila-li cestu i mostek obmezenému užívání, musila tak učiniti výslovně veřejně a viditelně na základě svého pravoplatného usnesení. Také tato námitka je bezdůvodná. Že i právní vznik veřejné cesty se může zakládati na pouhém konkludentním jednání, resp. chování obce, vyslovil tento soud již v četných svých nálezech, sr. na př. Boh. A 10.265/33. Stačí-li však i pro vznik veřejné cesty vůbec konkludentní jednání obce, tím spíše dlužno pravotvornou moc přiznati konkludentnímu jednání obce i tam, kde jde o vymezení pouhého rozsahu v příčině veřejného užívání takovéto cesty.

Námitka, že obec na veřejných cestách, na nichž platí omezení v užívání, je za všech okolností povinna udržovati též výstražná zařízení v naprostém, bezvadném pořádku, je rovněž bezdůvodná. Takovéhoho výstražného opatření je zapotřebí jen v takových případech, kde z povahy cesty, zejména z jejího určení a technického vybudování není jejich omezené komunikační určení jasně patrné. Ukládati obci povinnost dále jdoucí, tedy žádati na ní na př., aby i na veřejné pěšině, která již svým vzhledem a technickým vybudováním je určena výhradně pro potřeby komunikace pěší, a na můstcích (lávkách) v průběhu pěšiny takové zřízených byla ještě upevňována výstražná tabulka, že jich není dovoleno užívat k účelům jiným, přesahovalo by míru povinností, vyplývajících pro obec z její kompetence místně policejní. Bude tedy vždy záležitostí jen na tom, zda zvláštní poměry konkrétní komunikace, zvláště její určení a vnější vzhled jejího technického vybudování, dávají již dosti jasně poznati, že jde o komunikační prostředek s omezeným určením.

Nález ze dne 29. ledna 1938 č. 1194/35-5.

1. Nařízení ministerstva vnitra č. 126.000/1902 (R. T. č. 124/1902) o služebním řádě pro obecní a obvodní notáře nebylo dosud ve své všeobecnosti zrušeno.

2. Zákon č. 76/1919 Sb. (novela k obecnímu zřízení) neplatí na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

Zák. čl. XX/1901 a nařízení podle něho vydaná byla v § 135, bodu 6 vládního nařízení o správním řízení (správním řádem) zru-

šena, jak plyne z úvodní věty § 135, jen pro úřady, pro něž toto nařízení platí. Správní řád však neplatí, jak z ustanovení § 1 tohoto řádu vyplývá, pro řízení před úřady obecními (srv. nález Boh. č. 10.450/33, 11.426/34, 12.022/35). Zůstaly tudíž ustanovením § 135 nedotčeny ony předpisy, které upravují řízení u obcí. Ustanovení zákona č. 76/1919 Sb. nelze se v daném případě dovolati.

V § 26 cit. zák. se stanoví: »Nařízením bude stanoveno, od kdy mají ustanovení shora uvedená platiti na Slovensku«. Zákon arcit' používá zde označení »Slovensko«, nikoli však na odlišení této části československého státního území od Podkarpatské Rusi, nýbrž na označení onoho celého území bývalého král. uherského, které se stalo součástí republiky Československé, na rozdíl od ostatních částí, tvořících t. zv. země historické. Používá pojmu »Slovensko« v podstatě v témže smyslu, jaký mu dal zákon »o mimořádných přechodných opatřeních na Slovensku« č. 64/1918 Sb., stanově v § 13, že se vztahuje »na celé území bývalého království uherského, které vláda Československé republiky do své správy vezme«. Vyplývá to ze zprávy ústavního výboru o návrhu cit. zákona (tisk 381), podle níž sloužil zákonu č. 76/1919 za podklad návrh zákona, »kterým se mění a doplňují některá nařízení dosavadních zřízení v Československé republice mimo Slovensko«. Úmyslem zákonodárcovým bylo podříditi nové úpravě toliko t. zv. země historické a vyloučiti z ní území, přičleněné k republice z bývalého království uherského, a to zřejmě pro odlišné tamní poměry právní i faktické. Úmysl tento došel výrazu v ustanovení § 26. Obsahuje-li pak zákon sám zvláštní ustanovení o omezení své teritoriální působnosti, nelze se dovolávat ustanovení § 4 zák. č. 139/1919 Sb., resp. § 7, odst. 2 ústav. listiny, že zákon zásadně platí pro celé území Československé republiky.

Nález ze dne 29. ledna 1938 č. 14.771/37.

Rozhodčí komise podle zákona o záv. výběrech č. 330/1921 Sb. není oprávněna ukládati volebnímu výboru provedení doplňovací volby ve smyslu § 58, odst. 3 zákona č. 75/1919 Sb. v případě, že nemohly býti obsazeny všechny mandáty závodního výboru proto, že volební skupina nejmenovala tolik kandidátů, kolik mandátů na ni připadlo.

Jest sice pravda, že ani zákon č. 330/1921, ani volební řád, vydaný na základě zmocnění daného § 11 cit. zákona vládním nařízením č. 2/1922 Sb., nemá výslovného ustanovení o tom, co má nastati v případě, když při přiřazování mandátů jednotlivým volebním skupinám se objeví, že některá volební skupina nejmenovala ani tolik kandidátů, kolik mandátů na ni připadlo, takže nemůže svými kandidáty obsaditi všechny mandáty, jež jí připadly. Z této okolnosti však po názoru soudu ještě neplyne, že by tu byla v zákoně mezera. Především dlužno přihlídnouti k tomu, že předpisy zákona čís. 330/1921 jsou sice předpisy juris cogentis,